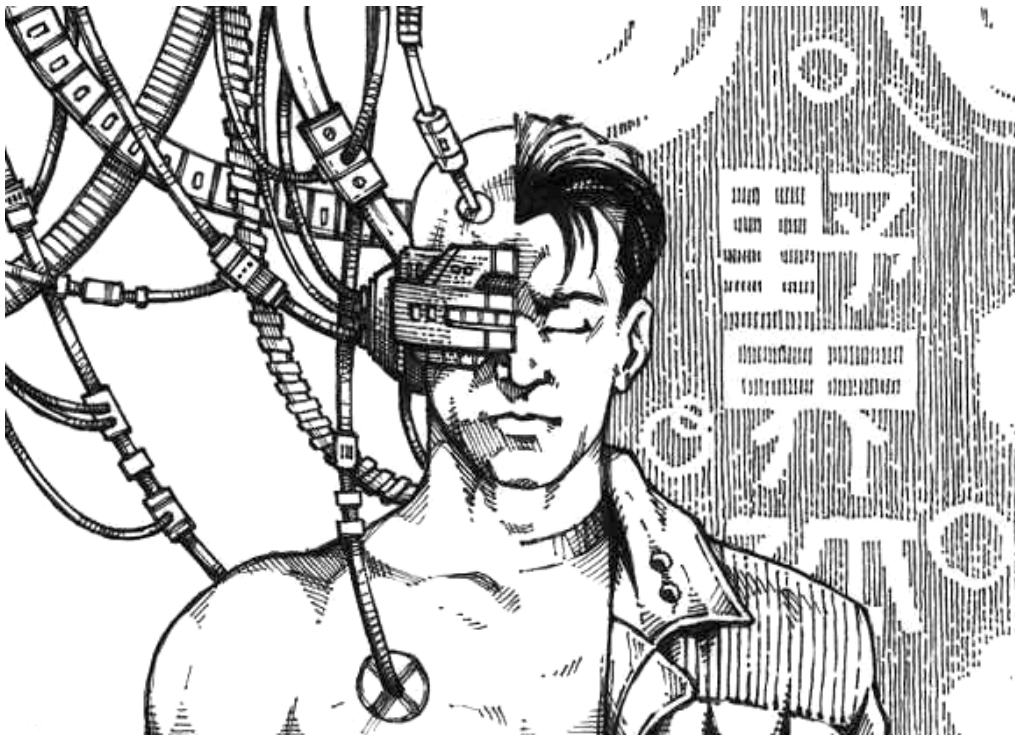

A kísérlet

Amikor a férfi magához tért, érezte, hogy valami nincs egészen rendben, hiszen semmire sem emlékszik. Nem értette, hogy kicsoda ő, miért van itt. Úgy érezte, nem a saját életét éli. Még homályos emlékei sem voltak azelőtti önmagáról. Olyan volt, mintha attól a pillanattól fogva létezne, amikor öntudatra ébredt. Körbenézett a szobában, de semmiről nem jutott eszébe egy fikarcnyi emlékkép sem. Végignézett a kezén, a lábszárán, és továbbra sem értett semmit. A mosdó feletti tükörből egy ismeretlen arc bámult vissza rá, azaz csak fél arc, ugyanis fejének jobb felét különböző kábelek és műszerek takarták. Ezen valahogy mégsem döbbsent meg.

A helyiségben minden tárgyról tudta, hogy mi micsoda, azt is tudta, hogy a műszerfalon elhelyezett kijelzők értékei mit jelentenek, de valahogy semmi sem volt ismerős neki. Tudta a feladatát is: azt, hogy ő az egyik kísérleti alany és most a világűrben egy ismeretlen cél felé halad egy űrhajón. Tudta, hogy egy hosszú-hosszú kísérletben vesz részt, azt is tudta, hogy ebben a járgányban csak ő van egyedül, de magáról a programról, amelynek ő a főszereplője, semmit sem tudott.

Próbált visszaemlékezni a kezdetekre, de egyetlen emberi arc, egyetlen homályos emlékfoszlány sem maradt benne. Úgy érezte, mintha mindent kitöröltek volna belőle. Fáradtnak érezte magát, rettentő fáradtnak.

●●● A lány lassan nyújtózkodott, közben mint egy jóllakott oroszlán, mély, öblös hangon kipréselte magából a levegőt. Odament a kávéfőzőhöz, feltett egy erős feketét. Miközben a szemét benedvesítette a mosdónál, a sápadt, vibráló fényben a tükörbe meredve halkán motyogta saját tükörképének:

– Mennyi baromságot összeálmodik az ember – majd az időjelzőre nézett. Fintort vágott, amikor eszébe jutott, hogy még két parszeknyit kell eltöltenie ebben a teknőben. A zsilipajtóhoz ment és kibámult a vastag daner-üvegen. A távolban látható ismeretlen csillagképek apró fényei kárörvendve vigyorogtak rá, mintha tudták volna: az út vége még messze van.

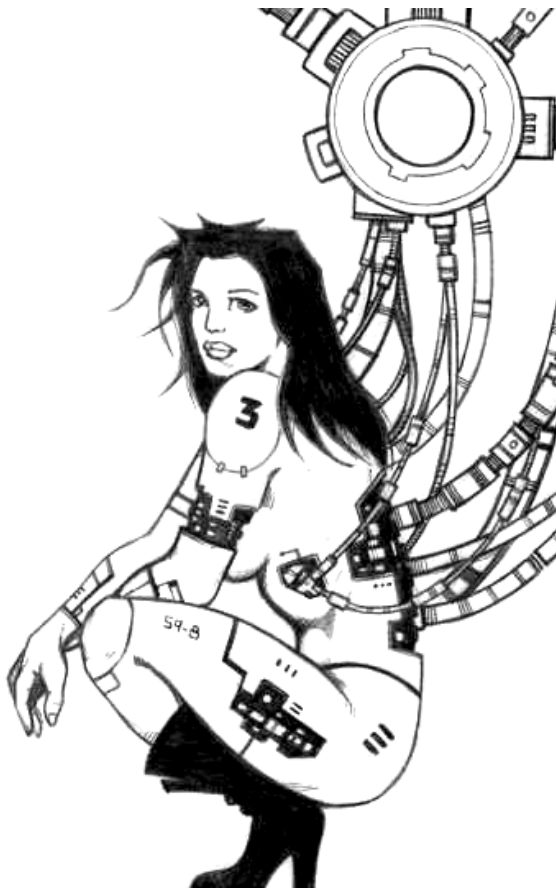
A lány mélyet sóhajtott, mert tudta, hogy a kísérlet – amiben már évek óta részt vesz –, még sokáig elhúzódhat. Tudta, hogy másik járművekben több kontrollszemély is van, akiket kitartásban le kell győznie. A hátából kilógó műszerek és kábelkötegek már nem zavarták annyira, mint kezdetben.

A napjait azzal töltötte, hogy „rég” életének kedves emlékeit gondolta át újra, néha önkéntelenül is felkacagott. Ez jól esett neki, mert egyre sűrűbben rátört a depresszió. Tudta, hogy a kísérletből most, menet közben már nem szállhat ki, hiszen egyedül van itt, a végtelen űrben. Ilyenkor mégis erőt vett elkeseredettségén, és öklöbesorított kézzel hadonászva, összeszorított fogakkal sziszegte: „Ki fogom bírni... azért is kibírom!”

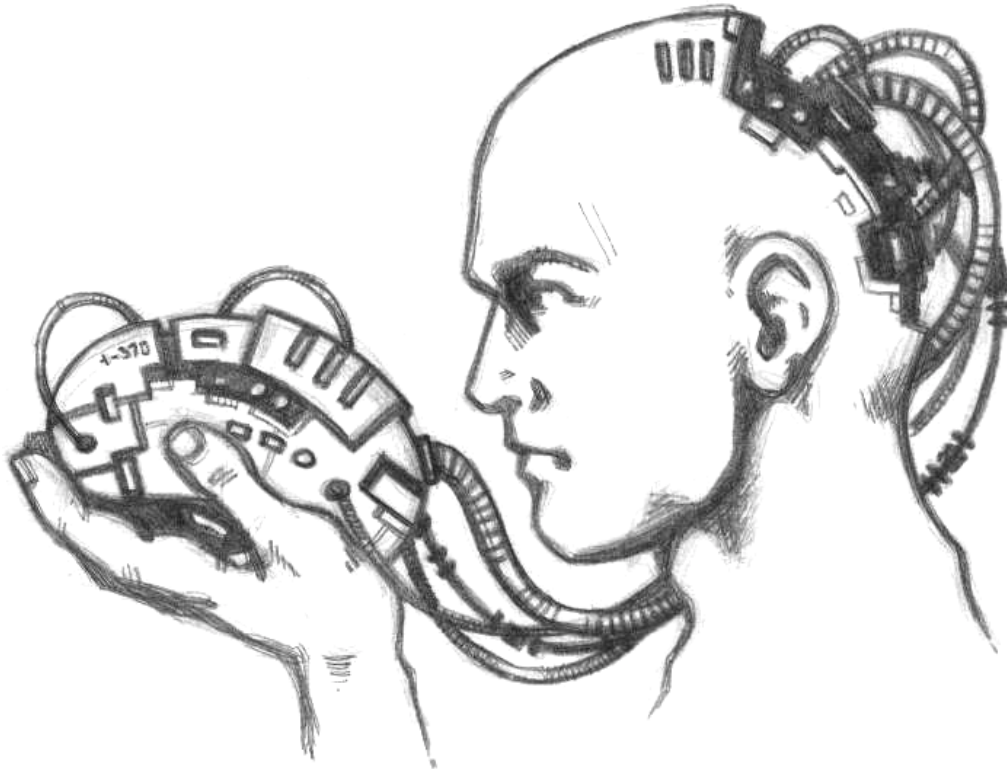
Ettől aztán valahogyan mindig jobban lett.

●●● Sok év telt el. A kísérlet folytatódott. A férfi megöregedett. Úgy érezte, hogy sohasem lesz már vége ennek a kegyetlen játéknak, pedig biztos volt benne, hogy a többiek a másik járművekben már mind befejezték. A fején lévő heget vizsgálta. Addig-addig ügyeskedett, amíg végül engedett a varrat. Kicsit nehézkes volt a művelet, mert mindent csak tükörből látott. Ekkor már tudta, hogy mit csinál, eldöntötte, meg kell tudnia az igazságot.

Lassan tapogatta ki az illesztéseket, majd amikor ujjai már biztonságosan fogták a koponyatetőt, akkor lassú, óvatos mozdulattal kiemelte fejéből a szerkezetet. Apró szisszenéssel engedett az anyag, majd az így támadt résen kibuggyantak a kábelek, melyek összekapcsolták őt a műszerrel. Óvatosan maga elé vette és a tenyerében tartva

a szeme elé emelte a saját agyát. Furcsamód nem érzett semmi meglepetés-félt. Inkább megkönnyebbült. Már régóta sejtette, hogy ez lehet az oka a régi emlékek hiányának. Gép volt... és ezen már soha, senki nem tudott változtatni. De ő igen. Egy erős rántással az összes kábelt egyszerre tépte ki a szerkezetből...

●●● A kicsi kapszulák két erős lábazon álltak egy sötét, üres teremben. Mind-egyik úgy nézett ki, mint egy kicsiny űrrakéta. Néha a csillagokat imitálva felvillant egy-egy aprócska, fehér fény a pokoli mély-sötétben. Lassú mozgású, nehéz, vizslató, idegenszerű szemek erősen vibráló, laposra csiszolt, átlátszó kristályokat figyeltek. Nézték azokat a lényeket, akiket ők maguk támasztottak fel, amikor ideértek – de már későn – az univerzum e távoli szegletébe. Mesterséges gépekkel próbáltak pár embert életre kelteni és életben tartani, hogy megfigyelhessék a csodálatos kék bolygó élőlényeit. A kísérlet sajnos nem sikerült.

